

REMÉNYI JÓZSEF VERSFORDÍTÁSAI

Egy férfi a láthatárt kergette...

Egy férfi a láthatárt kergette,
mindketten körbe-körbe futottak.
Felizgatódtam
s a férfit követtem.
»Hasztalan!« — mondottam,
»te soha, soha!...«
»Hazudsz!« — kiáltotta
és tovább iramodott.

(Stephen Crane)

Kilencedik szonett

Míg az éjszaka karjában fekszem
és érzem csendjét s alvást remélek,
vágyammal lassan hozzád igyekszem,
a setét égen tán hozzád érek.

És úgy érzem, hogy pihenést kapott
téboly mámorom, az édes s mohó,
e láz, amely már rég megragadott,
keblemen fejed, a vad s a bohó.

Számító érzék, támasza az éjnek,
hamis gyönyörnek, az elképzelt kéjnek,
ó, hosszabbítsd meg, meghalni ne hadd.

S míg valójában hasztalan ez óhaj,
mint olyan öröm, amely csakis sóhaj,
önámítás, a vigaszt te adjad.

(Louise Labé)

Régi dallam

Ó, dal, melyért a szív megtagadja
Mozart, Rossini, Weber dallamát.
Bűbája titkát csak nekem adja,
édes sóhaját vajha hallanád.

Ha belém sír e halvány, régi dal,
kétszáz esztendő széjjelbomló kód.
A zöld föld játszik a tűnő nappal,
tizenharmadik Lajos örököd.

Kötornyok a vén vöröslő váron,
ezerszín üveg minden ablaka.
Virág közt merengsz folyón s síkságon,
illattól bódult a vár udvara.

Gyászruhában a magasból kinéz
egy hölgy, a haja arany, szeme mély.
Ő az emlék, még ma is megigéz,
ő a távol, az eltűnt s mégis él.

(Gerard de Nerval)

Exotikus illat

Ha behúnyt szemmel égő kebeled
szagát érzem, mint ópium kéjben,
pokolnak látom szenvedélyedet,
s nincsen nyugalom a nap hevében.

Lusta szigetnek, hol a természet
mesterkelt és a gyümölcsíz meddő,
s míg férfitestet a nők emésztnek,
másnak tűn a test, bár gazdája nő.

Illatod fátylak tüzéhez viszen,
a parton árboc s vitorla izen,
a tengerszélről fáradtak, mint én.

S lelkem a selyemfáknak legével
vegyül, a mámor fényűzésével,
s matróz nótával utam végzetén.

(Charles Baudelaire)

Százharmincadik szonett

Különb kedvesem szeménél a nap,
ajakánál a koráll jobban ég.
Ha fehér a hó, keble fakón hat,
a drót-hajszálak fején feketék.
Emlékszem damaszt-piros és fehér
rózsákra, arcán ily rózsza nem nő.
Lehellete biz kevesebbet ér,
mint az illat, mely gyönyörködtető.

Szeretem, hogyha szól, noha tudom,
van zene, amely hangjánál üdébb.
Nem láttam istennőt földi úton,
 Ám szebb olyannál, istencmre, szebb,
 kin hasonlatok a hazug díszek.

(William Shakespeare)

Sorsa járatlan utat mért...

Sorsa járatlan utat mért
 a Dove forrás mellett.
Leányzó, kit ki sem dicsért,
 s kevesen szerettek.

Mohos szirten nyílt ibolya,
 így élt szemtől rejtve.
Szép, mint az egek csillaga,
 magánytól megejtve.

Lucy elment, ám kevesen
 tudták, hogy élt s nevét.
Sírban fekszik a kedvesem,
 s oh, más a föld s az ég.

(William Wordsworth)

MATISSE, Henri: Pihenő táncosnő.